

skulde see nogen personlig nærgaaende Dyrking eller fjerneste Tvivl om hans fuldkomne redelige Overbeviisning om hans Andragendes Retfærdighed. Jeg tør ogsaa forudsætte fra hans Side, at han vil tiltroe mig, at det er min ligesaa redelige Overbeviisning, at jeg antager det for en Uretfærdighed mod Skatteyderne, som Sagen nu staaer, at give Slip paa denne Statsindtagt. En Minister har det iøvrigt ikke i sin Magt, at hindre nogen Lovs Udkommen, det er Hans Majestæt Kongen, som efter Ministrenes Raad afgjør, om Loven skal sanctioneres, eller ikke. Ei heller har jeg paa det bestemteste erklæret, at Ministeriet ei vil kunne understøtte Lovens Udkomme under den omhandlede Forudsætning. Jeg har kun sagt, at jeg fandt det yderst tvivlsomt, om jeg for mit Vedkommende som Minister nogenstunde kunde tilraade Hans Majestæt at gaae ind paa Loven under Forudsætning af den Forandring der nu er foreslaaet; deri troer jeg paa ingen Maade kan ligge noget Ansædeligt for Thinget, men jeg troer tværtimod, det vilde være ansædeligt, naar jeg ikke, hvor der var en saadan bestemt Overbeviisning fra Ministeriets Side, en stærk Tvivl opstaaer, om man nu bør fraraade hele Loven med en vis Forandring, vilde meddele Thinget dette. Jeg brugte, som sagt, Ordet Protest ved denne Forandring, idet jeg fra Regjeringens Standpunkt maatte erklære den for uretfærdig, medens jeg med Hensyn til de øvrige Endringsforslag har yttret, at der fra Regjeringens Side vil findes Betænkeligheder, men dog ikke saadanne, at det jo burde tages under Overveelse, om Loven ikke desuagtet bør sanctioneres.

M. Sørensen: Jeg skulde blot tillade mig at tilføie til hvad der allerede er sagt af den ærede 2den Landstingsmand for anden Kreds (Thalbitzer), at, saalænge Møllerne er

Besiddelse af de Rettigheder, de have havt tilforn, og disse Rettigheder ikke alene ere blevne, som de vare tilforn, men ogsaa paa Grund af de Afstemninger, der have fundet Sted, ere yderligere forøgede for 15 Aar, — finder jeg heller ingen Grund til at fritage dem for de Afgifter, de svare, og som de hidtil paa Grund af deres Stilling have maattet betale. Naar den høitærede Indenrigsminister har erklæret, at Staten ikke kan undvære disse Afgifter, maa jeg dertil sœie, at Communen heller ikke kan undvære disse Afgifter, som de ellers ere forpligtede til at yde paa Grund af deres Møllestyld med det Halve mod andet Hartkorn; og da Næringsstat endnu ikke er almindelig indført, undtagen forsaavidt der tages Hensyn til Næringen ved Ansættelsen til Fattigskat, saa finder jeg det ogsaa ubeleiligt, i Særdeleshed i de 15 Aar, da de nyde deres Rettigheder i fuldeste Maal, fra Communens Side at estergive disse Indtagter.

Ordføreren: Jeg maa for mit Vedkommende ansee det for særdeles heldigt og rigtigt, at den høitærede Minister har udtalt sig aabent for Thinget om, hvorledes hans Stilling er med Hensyn til denne Lov ligeoverfor Hs. Maj. Kongen, og jeg troer, at den høitærede Minister vilde have handlet urigtigt, hvis han havde fortiet det og da maaskee senere fundet sig foranlediget til at fraraade Hs. Majestæt at sanctionere Loven, efterat den var vedtagen af Rigsdagen. Hvad Sagens Realitet angaaer, skal jeg tillade mig et Par enkelte Dyringer. Efterat Udvalgets Forslag om, at Ordet „Næringsdrift“ skulde udgaae i § 2, er vedtaget, saa troer jeg ikke, at man paa nogen Maade kan sige, at Mølleneringen er frigiven, selv om man ellers kunde have sagt det, hvilket jeg ikke vil erkende.